

Neke napomene o insurekcionističkom anarhizmu

Insurekcionistički anarhizam nije ideološko rješenje za sve društvene probleme, roba na kapitalističkom tržištu ideologija i mišljenja (stavova), već neprekidna praksa koja ima za cilj da stane na put dominaciji države i produženju kapitalizma kome su analize i diskusije potrebne da bi napredovao. Mi ne gledamo u neko idealno društvo niti nudimo sliku utopije za javnu potrošnju.

Kroz istoriju, mnogi/e anarhisti/kinje, osim onih koji/e su vjerovali/e da će se društvo razviti do tačke kada država neće biti potrebna, su bili/e anarhisti/kinje insurekcionisti/kinje. Najjednostavnije, to znači da država neće prosto odumrijeti, pa prema tome anarhisti/kinje moraju napasti jer čekanje je poraz; ono što je potrebno je otvorena pobuna i širenje subverzije među onima koji/e su eksploatisani/e i isključeni/e. Ovim tekstom iznosimo nekoliko opštih zaključaka koje smo mi i neki/e drugi/e anarhisti/kinje insurekcionisti/kinje izvukli/e iz opšteg problema: ako država neće sama nestati, kako ćemo onda okončati njeno postojanje? To su, dakle, u osnovi praksa i fokusiranje na organizovanje napada. Ove napomene nikako nisu zatvoren i gotov proizvod; nadamo se da su one dio tekuće diskusije, i svakako pozdravljamo odgovore (zanimljivi odgovori biće objavljeni u sledećem broju "Hot Tide"). Veći dio teksta je preuzet iz starijih brojeva časopisa "Insurekcija" kao i pamfleta koje je objavio "Elephant Editions".

1. Država neće prosto nestati: napad

Država neće "odumrijeti", kao što izgleda mnoge anarhistkinje vjeruju, a koje su se ne samo "ukopale" u poziciji čekanja već neke čak i otvoreno osuđuju akcije onih za koje stvaranje novog svijeta zavisi od uništenja starog. Napad je odbijanje posredovanja, pacifikacije, žrtvovanja, sporazuma i kompromisa.

Kroz djelovanje i/ili učeći da djelujemo, a ne propagandom, otvorićemo put ka pobuni (insurekciji); iako propaganda ima ulogu da razjasni načine djelovanja. Čekanje nas samo uči čekanju; akcijom učimo kako da djelujemo.

Snaga insurekcije je društvena a ne vojna. Mjera za određivanje (opšteg) značaja revolta nije oružani sukob, već stepen paralizovanja ekonomije, normalnosti.

2. Nezavisno, samoodređujuće djelovanje protiv dirigovanog revolta: od insurekcije do revolucije

Kao anarhistima, revolucija nam je glavni cilj, bez obzira šta činimo ili kojim problemom se bavimo, ali revolucija nije mit koje se koristi kao preporuka. Naročito zbog toga što je to konkretan događaj, koji mora da se gradi svakog dana kroz više skromnijih pokušaja, od kojih nemaju svi slobodarske odlike socijalne revolucije u pravom smislu te riječi. Ovi skromniji pokušaji su insurekcije. U njima ustanak najeksploatisanijih i najisključenijih iz društva, kao i politički najosjetljivijih manjina, otvara put ka mogućem uključenju mnogo šireg sloja eksploatisanih u tok pobune koja može dovesti do revolucije.

Borba se mora razvijati, i na kratkoročnom i na dugoročnom planu. Jasne strategije su potrebne da bi se različite metode mogle koristiti na koordinisan i plodan način.

Autonomne akcije: samoupravljanje borbom znači da su oni koji se bore autonomni u odlučivanju i akcijama; ovo je suprotno organizaciji koja uvijek pokušava da preuzme kontrolu nad borbom. Borbe koje su sintetizovane unutar jedne upravljačke organizacije se lako integrišu u strukture moći današnjeg društva. Samoorganizovane borbe su po prirodi nekontrolisane kada se prošire po društvenom tlu.

3. Nekonstrolisanost vs. kontrolisani revolt: širenje napada

Nikada nije moguće unaprijed znati ishod neke borbe. Čak i ograničena borba može imati neočekivane posledice. Put od različitih pobuna – ograničenih i zaokruženih – do revolucije se ne može unaprijed garantovati nijednim metodom.

Sistem se ne plaši toliko sabotaza u njemu koliko njihovog širenja u društvu. Svaki/a proleterizovani/a pojedinac/ka koji/a raspolaže sa čak i najskromnijim sredstvima, može ostvariti svoje ciljeve, sam/a ili sa drugima. Gotovo je nemoguće da država i kapital proizvedu kontrolni aparat koji djeluje na čitavom društvenom terenu. Svako ko zaista želi da se bori protiv mreže kontrole može da napravi i dá svoj teorijski i praktičan doprinos. Pojava prve karike koja nedostaje poklapa se sa širenjem djela sabotaze. Do tada nepoznata praksa društvenog samooslobađanja može se proširiti na sva polja, razbijajući sistem prevencije koji je moć uspostavila.

Male akcije se, dakle, lako ponavljaju i zahtjevaju jednostavna sredstva koja su dostupna svima, i njih je zbog jednostavnosti i spontanosti teško kontrolisati. One ismijavaju i najnaprednija tehnološka dostignuća koristeći ih za kontra-napad.

4. "Permanentno sukobljavanje" vs. posredovanje uz pomoć institucionalnih snaga

"Sukobljavanje" treba posmatrati kao stalni element u borbi protiv onih koje imaju moć. Borba kojoj nedostaje ovaj element završava se tako što nas gura ka posredovanju uz pomoć institucija, povećava našu naviku da biramo (odlučujemo) i vjerujemo u iluzorno samooslobođenje koje će donijeti neka parlamentarna odluka, sve do vrhunca – aktivnog učešća u eksploataciji nas samih.

Mogu, možda, postojati individualni razlozi za sumnju u ostvarivanje nekog cilja upotrebom sile. Ali kada ne-nasilje dostigne nivo principa i kada se stvarnost počne dijeliti na "dobru" i "lošu", onda argumenti počinju da gube vrijednost, a na sve se gleda iz ugla pokornosti i poslušnosti. Predstavnice anti-globalističkog pokreta, distancirajući se i optužujući druge, razjasnile su nam bar jednu stvar: da one svoje principe – za koje su duboko vezane – vide kao zahtjev za upravljanje pokretom u cjelini.

5. Ilegalnost: insurekcija nije samo pljačkanje banaka

Insurekcionistički anarhizam ne predstavlja moralnu lekciju o preživljavanju: svi mi preživljavamo na različite načine, često u kompromisu sa kapitalom, u zavisnosti od naše pozicije u društvu, naših talenata i/ili ukusa. Mi, svakako, ne osuđujemo upotrebu ilegalnih sredstava u borbi za oslobađanje od ropstva (rada za platu) da bi živjeli i nastavili rad na našim projektima, ali takođe nam ilegalizam nije fetiš, niti ga pretvaramo u neku vrstu religije sa mučenicima; to je prosto sredstvo, ponekad vrlo dobro.

6. Neformalna organizacija; niti profesionalni revolucionari/ke-aktivisti/kinje, niti trajne organizacije

Od partije/sindikata do samoorganizacije:

Postoje značajne razlike u okviru revolucionarnog pokreta: anarhistička naklonjenost kvalitetnoj borbi i njenoj samoorganizaciji, nasuprot autoritarnoj naklonjenosti masovnosti i centralizaciji.

Organizacija je za tačno određene zadatke: zbog toga smo protiv partija, sindikata i trajnih organizacija, jer sve one pokušavaju da sintetizuju borbu, ali postaju elementi integracije u kapital i državu. Njihov cilj postaje njihovo postojanje, u najgorem slučaju prvo stvore organizacije, a potom pronadu ili stvaraju metode/načine borbe. Naš cilj je da djelujemo; organizacija je sredstvo. Zbog toga smo protiv povjeravanja akcija ili prakse organizacijama; potrebne su nam opšte akcije koje vode do insurekcije, a ne borbe kojima se rukovodi. Organizacija ne bi trebalo da bude odbrana određenih interesa, već napad na određene interese.

Neformalnu organizaciju čini (ne)određeni broj drugova/dugarica koji su povezani/e zajedničkim afinitetom; element koji iz toga nastaje je uvijek akcija. Što je širi spektar problema sa kojim se ovi drugovi/dugarice suočavaju u cjelini, veći će biti i njihovi afiniteti. Slijedi da je prava organizacija – mogućnost zajedničkog, efikasnog djelovanja – npr.

onda kada znamo gdje možemo pronaći nekog iz grupe, zajedničko proučavanje, analiza problema, i prelazak na akciju; sve to ima veze sa afinitetima a nikako sa programima, platformama, zastavama i manje ili više kamufliranim partijama. Neformalna anarhistička organizacija je stoga specifična organizacija koja se stvara oko zajedničkih afiniteta.

Anarhistička manjina, eksploatisane i isključene:

Mi smo eksploatisane i isključene, i zbog toga je naš cilj da djelujemo. Ipak neke kritikuju svaku akciju koja nije dio velikog i vidljivog socijalnog pokreta kao što je “djelovanje za proletarijat”. One savjetuju analiziranje i čekanje, umjesto djelovanja. Tobaže, mi nismo eksploatisane uporedo sa eksploatisanim; naše želje, naš bijes i naše slabosti nisu dio klasne borbe. Ovo nije ništa drugo do još jedno ideološko dijeljenje na eksploatisane i subverzivne.

Aktivna anarhistička manjina ne robuje brojevima već nastavlja da djeluje protiv moći čak i onda kada je intenzitet klasnih sukoba na niskom nivou među onim koje su najviše eksploatisane. Anarhističko djelovanje zbog toga ne bi trebalo da ima za cilj organizovanje i odbranu čitave klase eksploatisanih u jednu ogromnu organizaciju da bi sagledala borbu od početka do kraja, već treba da indentifikuje pojedinačne aspekte borbe i da ih sprovede kroz napad. Takođe treba da se udaljimo od stereotipne slike velikih, masovnih borbi i koncepta beskrajnog rasta pokreta koji će da dominira i sve kontroliše.

Odnos prema eksploatisanim i isključenim se ne može strukturisati kao nešto što mora da izdrži tok vremena; npr. da bude zasnovan na rastu do beskrajnosti i otporu/borbi protiv napada eksploatatorki. On mora imati smanjenu specifičnu dimenziju, onu koja je bez sumnje napad a ne zaštitnica odnosa.

Možemo početi sa izgradnjom naše borbe tako da se iz stanja revolta lako može stvoriti i razviti stalni konflikt koji onda može izbiti u prvi plan. Na ovaj način se uspostavlja kontakt između anarhističke manjine i određene situacije u kojoj se borba može razviti.

7. Individua i društvo: individualizam i komunizam – lažni problem

Spajamo ono što je najbolje u individualizmu i ono što je najbolje u komunizmu. Insurekcija nastaje sa željom individue da pobjegne iz prinudnih i/ili kontrolisanih okruženja, odnosno sa željom individue da ponovo prisvoji mogućnost da stvori život koji joj odgovara. To zahtjeva prevazilaženje jaza koji se nalazi između nje i uslova koji utiču na njeno postojanje, a većina individua nema mogućnosti da odredi uslove svog postojanja po sopstvenim pravilima.

Individualnost može da se razvija samo tamo gdje je pristup uslovima za opstanak društvena stvarnost. Jednakost pristupa je komunizam; šta će individue činiti sa tim pristupom je na njima i onih oko njih. Dakle, u pravom komunizmu ne postoji podrazumijevanje jednakosti i identiteta individua. Ono što nas gura u identitet ili jednakost postojanja su društvene uloge koje nam nameće sadašnji sistem. Dakle, nema kontradikcije između individualnosti i komunizma.

8. Mi smo eksploatisani, mi smo protivrečnost: nemamo vremena za čekanje

Naravno, kapitalizam čine duboke protivrečnosti koje ga tjeraju na postupke prilagođavanja i evolucije koje su usmjerene na zaobilaženje periodičnih kriza koje ga muče; ali ne možemo se uspavati dok čekamo na ove krize. Kada se dese one će biti dobrodošle ako odgovaraju elementima koji su potrebni za ubrzanje insurekcionističkog procesa. Kao eksploatisani, međutim, mi smo osnovna protivrečnost za kapitalizam. Zbog toga je vrijeme uvijek zrelo za insurekciju, kao što možemo primjetiti da je čovječanstvo moglo dokrajčiti postojanje države u bilo kom trenutku svoje istorije. Prekid neprekidne reprodukcije ovog sistema eksploatacije i ugnjetavanja je oduvijek bio moguć.

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

31. 05. 2012.

Neke napomene o insurekcionističkom anarhizmu
2001.

Prevod: Zluradi Paradi, 2005-2006.

Anon, Some notes on Insurrectionary Anarchism, Killing King Abacus, No. 2. 2001;
http://www.reocities.com/kk_abacus (poslednji put pristupljeno 18. maja 2012.)

<http://anarhisticka-biblioteka.net>